

ویژه‌نامه قدس
به مناسبت
سخنرانی نوروزی
رهبر معظم انقلاب
در حرم مطهر رضوی

۷

**کسی اگر به عناوین
انتخاب شده هر سال
توسط حضرت آقا
مراجعه کند به وضوح
متوجه می‌شود که
ایشان با یک ذوق و
عنایتی مسبوق به
مشورت‌ها و کارهای
کارشناسی شده،
عناوین را انتخاب
کردند.
این نام‌گذاری‌ها
کاملاً نقطه‌زنی‌های
مناسب با نیاز کشور
در آن سال و هم در
راستای پروژه توسعه و
پیشرفت کشور بودند.**

■ یک مسئله، مقوله شعار سال است. ما می‌بینیم خود این مقوله در اول سال جزو پرسش‌ها و گفت‌وگوهای معمول بین مردم است. چه مشخصه‌ای انتخاب شعار سال و سخنرانی نوروزی رهبری را تا این حد برجسته و تأثیرگذار می‌کند؟

در پاسخ به این پرسش باید گفت سخنرانی رهبر معظم انقلاب در ابتدای هر سال با این وصف که ایشان یک رهبر عالی و ثابت در نظام سیاسی جمهوری اسلامی هستند، اهمیت پیدا می‌کند. در پاسخ به پرسش اول اشاره کردم چه بسا رئیس‌جمهور یک کشوری نیز در اول سال بیاید و یک تبریکی بگوید و آرزوی خوشبختی برای ملتش بکند و یکی دو کلام هم حرف بزند.

در بهترین شرایط این افراد می‌توانند در چنین پیام‌هایی، برنامه‌ریزی ۸ یا ۱۰ ساله داشته باشند. در حالی که بنده اگر اشتباه نکنم، از سال ۷۸ بود که رهبر معظم انقلاب این ابتکار را به خرج دادند و آن سال را سال امام خمینی(ره) و سال بعدی‌اش را سال امام علی(ع) نام‌گذاری کردند. از همان سال‌ها، هر سال حضرت آقا عنوان سال انتخاب می‌کردند و سخنرانی‌ها همین مدلی بود. به عبارتی ما بیست و چند سال است که تجربه اینکه در آغاز هر سال کلام نورانی ایشان را با یک عنوان و تیتیر دریافت می‌کنیم داریم. کسی اگر به عناوین انتخاب شده هر سال توسط حضرت آقا مراجعه کند به وضوح متوجه می‌شود که ایشان با یک ذوق و عنایتی مسبوق به مشورت‌ها و کارهای کارشناسی شده، عناوین را انتخاب کردند. مثلاً در سال‌هایی که کشور ما بیشتر گرفتار تشدید تحریم‌های ظالمانه جبهه استکبار بود، نوعاً عناوین سال را با عناوین اقتصادی نام‌گذاری کردند؛ یا عناوینی که خروجی آن‌ها، کارآمدی نظام را به نفع ملت بالا می‌برد؛ از سالی که به عنوان «وجدان کاری» نام‌گذاری شد تا سالی که «حمایت از تولید ملی» شد تا سالی که حرف از دانش‌بنیان‌ها شد و بحث «جوش تولید» و ...

این نام‌گذاری‌ها کاملاً نقطه‌زنی‌های مناسب با نیاز کشور در آن سال و هم در راستای پروژه توسعه و پیشرفت کشور بودند. این نقطه‌زنی‌ها انگار نقشه مهندسی پیشرفت کشور را نشانه می‌روند. کسی می‌تواند روی این نقشه برنامه‌ریزی کند که یک دوام و ثباتی در جریان مدیریتی خودش داشته باشد. این الگوی ولایت فقیه و منصب ولایت فقیه که امام(ره) به ما هدیه دادند، از این امتیاز برخوردار است که عالی‌ترین سطح مدیریت جامعه ما، از دستگاه ثابت مدیریتی به اسم ولی فقیه برخوردار است که حسب قانون و حسب برداشت رسالتش تنظیم ریل‌های اساسی، مبانی حرکت و افق‌های پیش روی ملت است. ایشان در این جایگاه دارند نزدیک به بیست و چند سال عناوینی را برای ملتشان تنظیم می‌کنند که آن عناوین، عناوین جهت‌بخش و امیدوارکننده است.

■ به یاد دارم در نشست گفتید «ما باید پیوستگی تاریخی‌مان را در مفهومی از جنس «امام» پیگیری کنیم» این حضور و ارتباط امام و امتی در مکانی منسوب و متعلق به یک امام یعنی حضرت رضا(ع) را از این منظر چگونه باید تحلیل کرد؟

آن مفهوم برای من مهم است؛ یعنی آن «پیوستگی تاریخی» که تاریخمان را به منزله یک بافتار ببینیم و به صورت گسست نبینیم. برای همین است نکته اخیری که گفتم رهبر عالی دینی در عالی‌ترین سطح آن هم از جایگاه مدیریتی ثابت، نقشه مهندسی پیشرفت کشور را تنظیم و مطابق با نیاز سال آن را طراحی می‌کنند، یعنی واقعاً همان دغدغه‌ای که آگاهانه دارد پیوستار تاریخی ایران را مدیریت می‌کند و به جای گسست دارد آن پیوستگی را رقم می‌زند؛ از این جهت واقعاً حائز اهمیت است.

استفاده کنند.

نکته بعدی این است که به گمان من در بین همه اجتماعاتی که در طول سال در کشور خودمان داریم - که کم هم نیستند و از این دست اجتماعات زیاد داریم - مثل اجتماع‌های سیاسی، مذهبی و اقتضایی، اگر بخواهیم روی مناسبتی انگشت بگذاریم که اجتماع آن مناسبت به معنی دقیق کلمه، چکیده کل ملت ایران باشد، به دو مورد منحصر به فرد می‌رسیم؛ یکی مراسم ۱۴ خرداد در حرم امام خمینی(ره) است و یکی مراسم روز اول نوروز در مشهد. ویژگی مشترک این دو مراسم این است که از همه صنوف، همه اقشار قومی، سیاسی، مذهبی و فکری حضور دارند؛ یعنی شما نمی‌توانید بگویید در مشهد و در مراسم روز اول سال شمسی مثلاً فقط خانم‌ها هستند و آقایان نیستند یا برعکس؛ یا فرض بفرمایید بگویید فقط تحصیلکرده‌ها هستند و غیرتحصیلکرده‌ها نیستند و... ما صنوف مختلف از کل کشور را در سخنرانی نوروزی رهبر معظم انقلاب در حرم مطهر می‌بینیم و در مراسم ۱۴ خرداد هم همین طور است. این در حالی است که شما در هیچ مجلسی، حتی در مجالسی که در دفتر حضرت آقا در تهران برگزار می‌شود نمی‌توانید مدعی باشید از همه صنوف هستند؛ اقتضا و شرایط آن مکان هم چنین امکانی را ندارد. برای مناسبت‌هایی چون روز جهانی قدس، ۲۲ بهمن و ۱۳ آبان هم چون شهر به شهر برگزار می‌شود، شما نمی‌توانید مدعی باشید از جای‌جای کشور در یک شهر برای اجتماع جمع شده باشند.

بنابراین سخنرانی نوروزی از این جهت، مراسم ویژه‌ای است؛ به عبارتی آنجا حرف‌های رهبر معظم انقلاب دارد برای چکیده ملت گفته می‌شود. حتی عکس‌العملی که نسبت به بیانات ایشان نشان داده می‌شود، شعاری که داده می‌شود و تأیید و لبیک‌هایی که گفته می‌شود، به تعبیر دقیق کلمه در آن مراسم، تأیید ملت تلقی خواهد شد.

■ خود انتخاب یک فضای قدسی همچون حرم مطهر امام رضا(ع)، حامل چه تأثیر و پیامی غیر از حضور اقشار و صنوف مختلف در این سخنرانی است؟

مهم‌ترین و بزرگ‌ترین سرمایه معنوی ما ایرانی‌ها، امام رئوف(ع) ماست. اینکه مثلاً آغاز سال جدید خودمان را با پیام سرشار از معرفت، نشاط، امید و جهت‌بخشی رهبر معظم انقلاب از آنجا آغاز می‌کنیم به وضوح بیانگر این نکته نیز هست که اگرچه تهران رسماً پایتخت سیاسی ماست، ولی بی‌شک پایتخت فرهنگی و معنوی و حتی پایتخت علمی ما مشهد است. من سراغ ندارم و نشنیده‌ام که کسی حالش با آن پیام و سخنرانی حضرت آقا در اول سال در مشهد جا نیاید و به مذاقش خوش نیامده باشد. این خوش آمدن اگر چه بخشی مرهون آن ایام است - در هر حال ایرانی‌ها اول سال شمسی خودشان را خوش هستند - ولی بخشی مربوط به محتوایی است که خود رهبری در آن سخنرانی مطرح می‌کنند.

بخشی مربوط به آن فضایی است که به ملکوت حرم حضرت رضا(ع) برمی‌گردد؛ یک حسی است که نمی‌شود خیلی آن را توضیح

داد ولی همه ما این را احساس می‌کنیم و خیلی نیاز به توضیح نیست. این خودش نعمتی است که خیلی از کشورها از داشتن آن محروم هستند؛ آن‌ها احتمالاً ارزش نکته‌ای که عرض کردم را بهتر درک می‌کنند. ما از زمانی که چشم‌هایمان را باز کردیم، سر سفره علی بن موسی الرضا(ع) بودیم و این نعم و نعمت ادامه پیدا کرده است و سر سفره سال نو ما نام علی بن موسی الرضا(ع)، کانونش، فضا و حال و هوایش آمده و مضاعف شده است؛ این یک نعمت خاص و ویژه است و الحمدلله ما هر ساله از آن بهره می‌گیریم.

